צנון ענק

סין

היה זה מזמן. סמוך להר סינפושאן התפרשה האחוזה של איכר עשיר, ובה חזירים ועזים רבים. מדי בוקר משרתי האיכר הוציאו את החיות מהמכלאות, ואלו היו מתנפלים בפראות על גנים ושדות של שכנים עניים והורסים את עמלם.
הכי הרבה סבל מכך הזקן חה-מין-פה. הוא חי בודד והיה לו רק צריף רעוע וגינה קטנה שבה גידל צנון, המזון היחיד שלו במשך כל השנה.
יום אחד החזירים והעזים נכנסו לגן של חה הזקן ותוך רגע הרסו את כל יבול הצנון שהיה שם. הזקן בכה מרות, הסתובב בתוך השטח ההרוס שלו, חיפש.. החזירים והעזים של השכן השמן לא השאירו דבר.
הוא הניף את אגרופו בכוון האחוזה.
אך למחרת בבוקר מצא בנס גבעול קטן של צנון.
התחיל חה לטפל היטב בגבעול הזה, השקה אותו, עידר סביבו, דישן אותו. הצנון גדל וגדל, ולא מיום ליום אלא משעה לשעה ונהייה גדול, ענקי. הוא נעשה גדול אולי פי מאה מצנון רגיל.
בכל הכפר סופר שחה-מין-פה גידל צנון בלתי רגיל. גם מנהל הכפר שמע זאת, החליט שזה נס גדול ושהצנון ענק הוא מעשה הקיסר, הודות השקט והשלום באזור. הוא הגיע לגנו של חה, נהנה ממראה של הצנון ואמר "זו ההצלחה המיוחדת של הקיסר! סימן טוב!"
חה הזקן לא הבין. "מדוע הצנון שלי כל כך מוצא חן בעיני מנהל הכפר, ומה עניין הקיסר לכל זה?"
האיכר השכן העשיר, שעמד ליד מנהל הכפר קבע אף הוא "זו ההצלחה הגדולה של הקיסר! סימן מוצלח לבאות!"
מנהל הכפר, אחרי שנהנה ממראה הצנון, הורה להביא את הצנון לקיסר כמתנה.
"לתת את הצנון במתנה לקיסר? ומה אני אוכל במשך השנה?" שאל חה הזקן.
"אל תדאג יותר לאוכל או לבגדים, זקן. הקיסר

אוהב דברים יוצאי דופן ובוודאי יפצה אתך יפה."
חה-מין-פה עמד בעקשנות על שלו. הקיסר יסתדר גם בלי צנון, ולו, לזקן, זו מוות. אבל זה לא עזר.

מנהל הכפר ציווה לפועלים להוציא את הצנון, וחה הזקן ליווה את הצנון לעיר הבירה.

צנון ענק מצא מאוד חן בעיני הקיסר ותמורת המתנה הנדירה תגמל את חה-מין-פה ביד רחבה, ואת מנהל הכפר, עבור הדאגה ויוזמה, מינה למנהל המחוז.
רבים באו לבקר את הצריף של חה-מין-פה. כל אחד רצה לראות את המתנות של הקיסר, פנינים, אבנים טובות, אלמוגים וחפצי זהב. אבל חה-מין-פה כעס "כל זה לא יותר טוב מהצנון שלי. מתנות הקיסר אסור למכור. ומה אני אוכל?"
גם השכן, האיכר העשיר בא אל חה. מרוב קינאה עיניו האדימו מדם. לתת צנון במתנה ולקבל אוצרות כאלה! ומה אם אני אעשה מתנה לקיסר? הוא אולי יתגמל אותי כמו שלא חלם איש...
אבל מה ניתן לתת לקיסר במתנה? הרבה זמן חשב ושקל האיכר העשיר, וכמעט וחלה מרוב דאגה. אך פעם, כשהביט על בתו בא לו רעיון "אתן לקיסר במתנה את הבת שלי. היא באמת יפה באופן לא רגיל. איך לא חשבתי על כך קודם!"
הרבה זהב וכסף שילם האיכר למנהל המחוז, כדי שזה יאשר את המתנה. בסוף קיבל את האישור.

הנערה אמנם התנגדה להיות לפילגש של הקיסר, אך הלבישו אותה יפה והובילו בכוח, עם אבא, אל הקיסר.

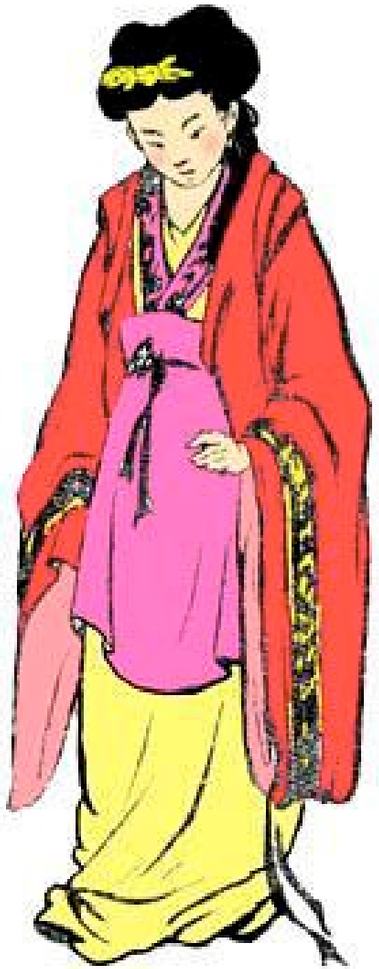

הקיסר הוקסם מיופייה של הנערה ואמר לאיכר "אתגמל אתך ביד רחבה. אתן לך אחד מהדברים היקרים ויוצאי הדופן שלי.."
האיכר נפל לרגלי הקיסר ולא הרים את ראשו, כה מאושר היה. כשבסוף התרומם, לפניו מונח היה הצנון הענק. את הבת לא ראה יותר, כבר לקחו אותה.
"החלפתי בת יפה בצנון! איזה טיפש!" כעס האיכר על עצמו בדרך הביתה.
לאכול או לזרוק את הצנון אסור היה לו. מתנת הקיסר צריך לכבד ולשמור כמו בבת עין. האיכר הניח את הצנון בחדר הטוב ביותר שבביתו, וכיבד אותו כמו שמכבדים את אבות קדמונים.
במשך הזמן צנון ענק התחיל לרקב ולילה אחד המשרתים הוציאו אותו בהסתר וקברו באדמה.
בינתיים חה-מין-פה אסף יבול חדש של צנון.
וכששמע על צנון ענק שנרקב בביתו של האיכר אמר "הקיסר והאיכר העשיר לא מבינים כלום ורק מקלקלים דברים טובים."